

Arrest

nr. 221 182 van 15 mei 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A.-S. ROGGHE
Rue de la Citadelle 167
7712 HERSEAUX

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 december 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 november 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 februari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. HERMANS *loco* advocaat A.-S. ROGGHE en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 13 oktober 2015 België is binnengekomen, diende op 15 oktober 2015 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 23 november 2017 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 24 november 2017 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 15/10/2015
Overdracht CGVS: 22/02/2016*

U werd op 20 juli 2017 van 14.00 tot 17.17 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in het bijzijn van een tolk die het Dari machtig is. Uw raadsman, meester Lips, stond u bij gedurende het volledige gehoor.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtun origine te zijn. U werd 24 jaar geleden geboren, in Kunduz of in Mazar-i-Sharif, u bent niet zeker waar. U bent een ongehuwde soenietische moslim. U heeft uw middelbare scholing afgewerkt terwijl u werkte in verschillende bedrijven in Mazar-i-Sharif, Kabul en Herat.

Twintig dagen na uw geboorte stierf uw vader, waarna uw moeder hertrouwde met een Hazara man. Zij woonde met u, uw zus en haar man in Mazar-i-Sharaf toen haar man door de taliban werd weggehaald en vermoord. Een jaar na uw geboorte werd zij, samen met uw zus, door uw ooms naar de provincie Balkh, district Dawlatabad, het dorp Zadyan gebracht. Hierna kwam zij om het leven. U groeide in eerste instantie op bij uw tante en uw oom Z. Na de dood van uw grootmoeder ging u ook bij uw oom S. in Zadyan gaan wonen, waar uw zus alreeds woonde. Het leven daar was heel moeilijk daar u gepest werd door uw neven en werd geslagen. Toen u ongeveer elf jaar oud was besloot u weg te vluchten naar Mazar-i-Sharif. Dankzij de hulp van een lokale mullah kwam u in een weeshuis terecht. Vervolgens werd u door een familie meegenomen naar Kabul, waar u werkte en deeltijds naar school ging. Toen zij twee jaar later vertrokken naar Pakistan verhuisde u naar Herat waar u werkte in een bakkerij en naar school ging. Een jaar later verhuisde u terug naar Mazar-i-Sharif. Daar werkte en studeerde u verder tot u uw school afmaakte. Na uw afstuderen werd u een job in Kabul aangeboden, die u accepteerde. Voor u vertrok wou u echter uw zus terugvinden. Via de neef van uw oom S. kwam u te weten dat ze met A., de zoon van uw tante aan moederszijde, was getrouwd. U slaagde erin om hem te contacteren en zo kwam u terug in contact met uw zus. Via uw zus kwam u ook in contact met F., de zoon van uw tante en haar man Z. F. bracht u naar zijn vader Z., die u vertelde over gronden die uw familie toebehoorden. Hij wou u deze teruggeven. Nadat dit was geregeld keerde u terug naar Mazar-i-Sharaf, waarna u in Kabul begon te werken. Na een aanslag in 2013 werd het kantoor waar u werkte vernield. U kon nog een en een half jaar blijven werken voor het bedrijf maar nadien bent u terug gekeerd naar Mazar-i-Sharif. U logeerde daar even bij uw zus waarna u nieuw werk vond, deels in Mazar-i-Sharif en deels in Faryab.

U was net bij uw nieuwe job begonnen wanneer u door A., uw neef en de man van uw zus, werd gecontacteerd over de gronden van uw moeder. Samen met hem ging u naar Dawlatabad, naar de begraafplaats van uw familie. Het graf van uw moeder was ongeveer 100 meter verwijderd van de anderen. Toen u hiernaar vroeg aan de vrouw van uw oom S. weet zij dit aan de oorlog. Nadien vroeg u hier opnieuw achter bij uw tante Z., de andere zus van uw moeder. Zij vertelde u dat uw moeder nadat ze naar Dawlatabad was gebracht door haar broers was vermoord. Haar broers, waaronder uw oom S., waren aangesloten bij de taliban en konden er niet mee leven dat uw moeder met een Hazara man was hertrouwd na de dood van haar eerste man. Om haar te straffen hebben ze haar gedood. Toen u dit te weten kwam bent u onmiddellijk naar het districtscentrum gereisd om met de districtschef te praten. Hij was niet aanwezig en u werd gevraagd om tien dagen later terug te keren. U keerde terug naar Mazar-i-Sharif waar u aan A., uw schoonbroer, vertelde wat u van plan was. Hij waarschuwde u dat het geen zin had om S. aan te klagen en dat hij en zijn zonen gewapend zijn en macht hadden. S. was ondertussen een gerespecteerde commandant bij Hezb-i-Islami. Ondanks zijn waarschuwingen besloot u om verder te zetten. U vroeg vakantie aan bij uw werk en tien dagen later keerde u terug naar Dawlatabad. U vertelde alles wat u had gehoord aan het districtshoofd. Hij zei dat hij uw oom kende, dat hij bekend stond als een goede man en vroeg zich af of u zich niet had vergist. Hij besloot dat aangezien jullie familie waren, hij uw oom zou bellen zodat jullie dit onderling konden uitklaren. Toen uw oom aankwam zei hij dat er niets van wat u vertelde waar was. Hij zei dat u nog maar een kind was, en dat uw tante oud en ziek was en niet meer wist wat ze zei. Het districtshoofd nam jullie mee naar het kantoor van de rechter, op tien minuten van zijn bureau verwijderd. Hij en uw oom gingen bij hem binnen terwijl u buiten moest wachten. Terwijl u daar stond kwam Ak., een van de zonen van uw oom, naar u toe. Hij bedreigde u met de dood en duwde u. Na twintig minuten mocht u binnenkomen in het kantoor. De rechter vertelde u dat hij had besloten om jullie 25 dagen te geven om met behulp van de ouderlingen een oplossing te vinden. U wou dit niet en eiste dat hij uw klacht serieus zou nemen, zonder succes. Na dit gesprek keerde u terug naar Mazar-i-Sharif. De volgende dag kreeg u telefoon van A.. De zonen van uw oom waren naar het huis van uw zus gegaan, op zoek naar u, ze hadden daar veel schade hadden aangericht. A. raadde u aan om snel veiligheid te zoeken, daar uw neven naar u op zoek waren. Met F. ging u terug naar uw andere oom Z. in Kunduz. U vertelde hem wat er was gebeurd maar hij zei dat u ook daar niet veilig was.

De volgende ochtend bent u naar Kabul vertrokken, waarna u het land heeft verlaten. Op 13.11.2015 kwam u aan in België, twee dagen later vroeg u asiel aan bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) in Brussel.

Bij terugkeer naar Afghanistan verklaart u uw oom S. en zijn zonen te vrezen.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u een Afghaans identiteitsbewijs ('taskara'), een document over de gronden van uw moeder en een diploma en een puntenlijst van uw middelbare school neer.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u er niet bent in geslaagd om een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aannemelijk te kunnen maken.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie is omdat er weinig geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanleiding zouden gevormd hebben voor uw vertrek uit Afghanistan. U legt ook geen bewijsstukken neer die de concrete door u aangehaalde vervolgingsfeiten kunnen staven.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de door u geschetste serie van gebeurtenissen die de directe aanleiding vormden voor uw vlucht uit Afghanistan weinig geloofwaardig zijn. In eerste instantie komt het al weinig aannemelijk over dat u pas recentelijk zou vernomen hebben dat uw moeder na uw geboorte gedood werd door haar broer S., temeer dat dit diezelfde oom S. is waar u tot uw elf jaar bij woonde. Dat u gedurende die periode nooit via hem of andere familieleden zou vernomen hebben dat uw moeder door hem gedood werd komt weinig overtuigend over. Indien uw moeder werkelijk door haar broer S. gedood werd was dit in zijn ogen, en volgens de geldende normen in vele Pashtun-middens, immers een legitieme en eervolle daad en kan men er in zijn ogen van uitgaan dat er geen reden was om dit voor u achter te houden.

Los van deze vaststelling zijn er andere zaken die de geloofwaardigheid van de door u geschilderde gang van zaken ondermijnen. Volgens uw eigen verklaringen bent u sinds uw elf jaar volledig op uzelf aangewezen (CGVS, p. 5) en bent u erin geslaagd om in zeer moeilijke omstandigheden een leven uit te bouwen. Uit de door u geschetste levensloop blijkt dat u een overlever bent, iemand die zijn plan kan trekken en erin geslaagd is een leven voor zichzelf op te bouwen en in uw levensonderhoud te voorzien. U hebt veel levenservaring en u heeft gewoond in Herat, Kaboel, Mazar en Kunduz. Daarom is het ook moeilijk te geloven dat u, tegen beter weten en advies in, uw leven bewust in gevaar zouden hebben gebracht. Het is weinig plausibel, en bij uitbreiding weinig geloofwaardig, dat u zo een groot risico zou nemen met uw leven en dat van uw familie. Zeker gezien uw overlevingsinstinct en capaciteit om een leven op te bouwen. Bovendien bent u gewaarschuwd over het risico dat u zou lopen indien u uw oom S., een actieve Hezb-Islami commandant met een uitgebreid netwerk in de regio, zou aanklagen. Uw schoonbroer en neef A. heeft u volgens uw eigen verklaringen gewaarschuwd voor de risico's die u nam (CGVS, p. 9). Ook gaf u zelf aan dat u beseft dat uw daden geen zin hebben gezien de status van uw oom (CGVS, p. 10). Bovendien is, gezien de Afghaanse maatschappelijke context, het zeer onwaarschijnlijk dat u, los van het statuut of de macht van uw oom, een veroordeling voor de moord op een vrouw van 23 jaar geleden zou verkrijgen. Zelfs in het geval dat u het risico zou nemen om tegen uw oom in te gaan, dan nog moet u geweten hebben dat het nagenoeg onmogelijk zou zijn om voor zo een zaak gerechtigheid te bekomen. Het doden van vrouwen door familieleden voor het niet respecteren van de mening van de familie is een veel voorkomende gebeurtenis in Afghanistan. Dat was nog meer het geval 23 jaar geleden. Het aantal zaken waarbij dit tot een veroordeling heeft geleid van de daders is zeer laag. Het profiel van uw oom en het feit dat dit zo lang geleden gebeurd is maken de kans op een veroordeling nagenoeg onmogelijk. Daarbij komt dat het enige vermoeden dat u tegen uw oom kon aanvoeren een verklaring van uw tante is (CGVS, p. 9-10). U moet geweten hebben welke eventuele risico's u nam voor een nagenoeg onhaalbaar resultaat. Dat u het onder de gegeven omstandigheden aandurfde om alle goeie raad in de wind te slaan en een rechtszaak trachtte in te spannen tegen uw oom, een gekende commandant, komt weinig geloofwaardig over. Bovendien zegt u zelf dat u onmogelijk kunt slagen in uw opzet omdat hij een belangrijke persoon is met veel connecties (CGVS, p.11).

Zoals hierboven aangegeven is uw oom in een zodanige positie dat hij vrijwel zeker zou zijn dat hij nooit veroordeeld zou worden. Zijn gedrag ten opzichte van u en de Afghaanse instanties illustreert ook het hierboven uitgelegde feit dat hij in sé zich niets had om zich zorgen over te maken (CGVS p. 9-10). Het is dus voor hem helemaal niet nodig om u het zwijgen op te leggen, want uw pogingen om gerechtigheid te krijgen voor uw moeder zouden geen enkel effect hebben gehad. Daarbij is het moeilijk om de volgens uw verklaring door hem ondernomen acties te rijmen met zijn motivatie. Indien uw oom er werkelijk op uit was om u ten aller koste het zwijgen op te leggen, dan is het zeer onlogisch dat hij u na het bezoek aan het bureau van de rechter zomaar zou laten gaan (CGVS, p. 10). U was aanwezig in zijn regio, waar hij veel invloed heeft, zonder enige vorm van bescherming. Toch zou hij u zomaar laten vertrekken om dan later diezelfde avond toch achter u aan te komen. Deze verklaring raakt kant noch wal. Tenslotte is het duidelijk dat verschillende mensen in uw familie op de hoogte moeten zijn geweest van wat er uw moeder is overkomen, waaronder uw tante. Hij heeft echter nooit geen enkele stap tegen haar ondernomen gedurende haar hele leven. Beide zaken wijzen er opnieuw op dat iemand in de positie van uw oom het niet nodig achtte mensen het zwijgen op te leggen om zijn misdaad (zo hij die al beging) tegen uw moeder te verbergen.

Overigens komt het – indien de zaken zich zouden afgespeeld hebben zoals u ze schetst - ook weinig geloofwaardig over dat u zou hebben geweigerd de in Afghanistan gebruikelijke informele overlegstructuren te gebruiken (CGVS, p.10). In die context zouden de stamoudsten of de ouderlingen zeker een rol te spelen hebben: dergelijke bemiddeling bij de door u aangehaalde problematiek is in Afghanistan, zoals reeds gezegd, heel gewoonlijk.

Het komt ook vreemd en weinig overtuigend over dat u nadrukkelijk stelt tegen beter weten in uw hardnekkige pogingen, om uw oom in de gevangenis te krijgen, te willen verder zetten indien u zou terugkeren naar Afghanistan (CGVS, p.11) terwijl net het feit dat u hier in Europa bent eerder blijk geeft van het omgekeerde. Ook deze vaststelling doet afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Uw geloofwaardigheid wordt tenslotte volledig teniet gedaan door tegenstrijdigheden in uw relaas. In uw initiële verklaring bij DVZ vertelde u dat uw oom 25 dagen in de gevangenis had gezeten ten gevolge van uw klacht (DVZ, vragenlijst CGVS, p. 1) terwijl u bij het CGVS nergens verklaarde dat hij in de gevangenis had gezeten, enkel dat jullie 25 dagen de tijd kregen om onderling tot een oplossing te komen (CGVS, p. 10). Deze verklaringen verschillen in zodanige mate dat het hier niet kan gaan om een vergissing in de vertaling.

Tenslotte is het opmerkelijk dat u geen enkel document kan voorleggen dat de essentie van uw relaas staft. In het geval dat u werkelijk bij het districtshoofd en de rechter bent geweest zou men verwachten dat u op zijn minst iets zou kunnen voorleggen. U claimde echter dat u niets ontvangen zou hebben (CGVS, p. 4). Behalve uw verklaringen dewelke als weinig geloofwaardig kunnen worden bestempeld legt u niets voor om uw verklaringen te ondersteunen als zou uw moeder door uw oom gedood zijn, evenmin legt u bewijsstukken neer waaruit zou kunnen blijken dat u pogingen ondernomen heeft een rechtszaak tegen uw oom in te spannen. De andere voorgelegde documenten steunen enkel uw identiteit en uw claim op uw land in Kunduz, dewelke door het CGVS niet in twijfel worden getrokken.

Dat u ten slotte verklaarde dat u langs tal van Europese landen bent gepasseerd zonder klaarblijkelijk de nood te voelen in één van deze veilige landen asiel aan te vragen, ondermijnt uw vrees voor vervolging verder in belangrijke mate (Verklaring DVZ, vraag 31). Van een asielzoeker die uit vrees voor zijn leven zijn land van herkomst is ontvlucht kan echter worden verwacht dat hij onmiddellijk internationale bescherming aanvraagt in het eerste veilige land waar hij toevlucht zoekt.

Uw verklaringen, dat u door uw pogingen hem aan te klagen de toorn gewekt heeft van uw oom S. en zijn zonen en dat u hierdoor door hen geïsoleerd wordt, worden niet geloofwaardig geacht. Het statuut van vluchteling kan u dus niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij

hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Balkh te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Balkh province van 28 april 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Balkh grotendeels in handen is van de overheid. De provincie is een toevluchtsoord voor families die het geweld in andere provincies ontvluchten. De hoofdplaats van de provincie, Mazar-e Sharif is één van de grootste commerciële en financiële centra van Afghanistan en wordt bestempeld als één van de veiligste steden in Afghanistan. Het gros van de incidenten die er plaatsvinden zijn "non-conflict related". Niettegenstaande er tijdens de verslagperiode aanslagen gepleegd werden waarbij ook burgerslachtoffers te betreuren vielen, is het geweld in Mazar-e Sharif hoofdzakelijk doelgericht van aard. Zowel in 2015, als in 2016 vonden er ook enkele aanvallen op "high-profile"doelwitten plaats. De meeste veiligheidsincidenten in de provincie Balkh worden gerapporteerd in het district Chemtal. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn doelgericht van aard, en nemen hoofdzakelijk de vorm aan van IED-explosies en gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en de opstandelingen. De provincie blijkt bovendien een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere noordelijke en noordoostelijke provincies ontvluchten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Balkh actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een

gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Net zomin als in Kaboel en in Herat waar u ook geruime tijd woonde. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen:

"Schending van de artikelen 48/2 tot en met 48/5, 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende toegang tot het grondgebied, het verblijf, vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen, artikel 1 van het verdrag van Genève van 28.07.1951 betreffende de status van Vluchtelingen, de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, als beginselen van behoorlijk bestuur en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de materiële motiveringsplicht."

Inzake de vluchtelingenstatus, licht verzoeker toe als volgt:

"1. Volgens het CGVS komt het al weinig aannemelijk over dat verzoeker pas recentelijk zou vernomen hebben dat zijn moeder na zijn geboorte gedood werd door haar broer S., temeer dat dit diezelfde oom S. is waar hij tot zijn elf jaar bij woonde. Bovendien volgens de geldende normen in vele Pashtun-middens is de eermisdad een legitieme en eervolle daad die niet geheim is.

Het geheim is toch logisch uitgelegd.

Toen zijn moeder ontvoerd werd was verzoeker 2 jaar oud. De burens stuurden hem bij zijn oom Z. Hij woonde met Z. tot de leeftijd van 6 jaar. Z. vertelde niets over de moord van zijn moeder. Verzoeker dacht zelf dat zijn tante Am. zijn moeder was. Bij het overlijden van zijn grootvader ging hij bij zijn oom S. S. was weinig aanwezig en vooral zeer autoritair en gewelddadig. De vrouw van S. legde op beknopte wijze aan verzoeker uit dat zijn moeder ingevolge een ziekte was overleden.

Bovendien heeft S. zijn zus vermoord vooraleer het verhaal overal bekend werd. Voor hem was een huwelijk met een Hazara man totaal schandalig. Eermisdaden zijn wel aan de orde van de dag. Nochtans worden eermisdaden vaak gepleegd vooraleer de oneer de familie raakt. Dat betekent dat de eermisdaden worden gepleegd vooraleer de informatie publiek dreigen te worden.

De mensen die op de hoogte ervan waren waren onder de invloed van S. Niemand durfde de waarheid te vertellen.

Verzoeker heeft pas de waarheid ontdekt wanneer hij in Dawlatabad terugkeerde en zijn tante Am. ontmoette.

2. Volgens CGVS is het moeilijk te geloven dat verzoeker, tegen beter weten en advies in, zijn leven bewust in gevaar zou hebben gebracht.

De reactie van verzoeker is niet redelijk maar emotioneel.

Verzoeker reist onmiddellijk naar het districtscentrum want hij is onder de schok van de ontdekking van de waarheid. Het gaat om een spontane reactie. Hij verwacht de rechtvaardigheid.

De gouverneur is niet aanwezig en verzoeker wordt gevraagd om 10 dagen later terug te keren.

Hij keert terug naar Nazar-i-sharif waar hij aan A., zijn schoonbroer, vertelt wat hij van plan is. A. waarschuwt hem dat het geen zin heeft om zijn oom S. aan te

klagen, en dat hij en zijn zonen gewapend zijn en macht hebben. S. is een gerespecteerde commandant bij Hezb-i-Islami. Die waarschuwingen zijn niet aannemelijk voor verzoeker. Hij werd jarenlang door zijn oom S. mishandeld. Wanneer hij te weten komt dat S. ook de moordenaar van zijn moeder is wordt de rechtvaardigheid en de bestraffing dringend nodig.

10 dagen later keert hij dan terug naar Dawlatabad om met de districtschef te praten. Hij vertelt alles wat hij heeft gehoord. Het districtshoofd zegt dat hij zijn oom kent, dat hij bekend staat als een goede man. Hij beslist dat hij zijn oom zou bellen zodat ze dit onderling kunnen uitklaren. Toen zijn oom aankomt is hij met twee zonen alsook met twee gewapende mannen vergezeld.

De gouverneur en S. zijn kennelijk vrienden. Ze slaan tot ridder. Het districtshoofd staat klaarblijkelijk onder invloed van S. Zijn oom zegt dat er niets van wat hij vertelt waar is. Hij probeert verzoeker in discrediet te brengen. Het districtshoofd neemt ze mee naar het kantoor van de rechter. Zijn oom S. gaat binnen terwijl verzoeker buiten moet wachten. Terwijl hij daar staat bedreigt een van de zonen van S., Akbar, verzoeker met de dood. Na 20 minuten mag verzoeker binnenkomen in het kantoor. De rechter beslist om hen 25 dagen te geven om een minnelijke oplossing te vinden. Dat is totaal onaanvaardbaar voor verzoeker die boos wordt.

3. CGVS verwijt tegenstrijdigheden tussen zijn verklaring bij DVZ en zijn relaas bij het CGVS.

Bij DVZ is er sprake van een gevangenhouding van S. tijdens 25 dagen terwijl verzoeker bij het CGVS verklaart dat ze 25 dagen kregen om onderling tot een oplossing te komen.

De samenvatting bij DVZ is verkeerd. Verzoeker heeft geen copïë ervan gekregen en kon dus de verkeerde elementen niet weerleggen.

Het gehoor bij DVZ is kort, zonder advocaat en zonder herlezing van de samenvatting van de feiten.

4. Volgens het CGVS is het opmerkelijk dat verzoeker geen enkel document kan voorleggen dat de essentie van zijn relaas staft. Het CGVS verwacht documenten in verband met de tussenkomst van het districtshoofd en van de rechter.

Dit argument is verbazend. Het CGVS weigert bijna systematisch documenten van Afghanistan die niet betrouwbaar zouden zijn. Het CGVS heeft een vaste "rechtspraak" in verband met de documenten van Afghanistan en steunt zich op verschillende verslagen daaromtrent.

Bovendien heeft verzoeker duidelijk uitgelegd dat het districtshoofd alsook de rechter onder invloed van S. zijn. Waarom zouden ze bewijzen van hun tussenkomst geven?

Ze hebben alles gedaan om S. te beschermen.

De districtschef en de rechter zullen nooit een schriftelijk bewijs opmaken.

Verzoeker verwachtte een onpartijdige tussenkomst van de justitie van zijn land. Het was een vergissing met vele gevolgen.

De zonen van S. zijn 5 keer bij de zus van verzoeker gegaan om hem op te pakken en de familie te bedreigen.

5. Volgens het CGVS moest verzoeker onmiddellijk internationale bescherming aanvragen in het eerste veilige land waar hij toevlucht.

Dit argument is niet wettelijk aanvaardbaar. Dat staat nergens bepaald. Het verdrag van Geneve en de wet van 15.12.1980 hebben geen dergelijke vereiste.

Dat zou ook betekenen dat voor een asielzoeker die andere veilige landen is gepasseerd geen vluchtelingenstatus in België mogelijk is.

Als er geen overdracht van het dossier op basis van het Dublin verdrag is, moet België zich bevoegd verklaren en de zaak behandelen."

Betreffende de subsidiaire beschermingsstatus, meent verzoeker dat er in Afghanistan sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. De veiligheidstoestand in Afghanistan verergert sinds 2015. Uit de landeninformatie blijkt een algemene onveiligheid. Verzoeker verwijst hierbij naar landeninformatie van Lemonde.fr, Amnesty International en SIGAR inzake het aantal burgerslachtoffers, mensenrechtenschendingen en veiligheidsincidenten in Afghanistan.

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

- een stamboom van zijn familie (stuk 3);
- een chronologisch overzicht van zijn verblijfplaatsen en levensomstandigheden (stuk 4);
- landeninformatie met betrekking tot de veiligheidssituatie in Afghanistan (stuk 5).

2.1.3. In een aanvullende nota van 15 maart 2019 brengt de commissaris-generaal de volgende documenten ter kennis:

- UNHCR's "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018;
- EASO-rapport "Afghanistan Security Situation" van december 2017;
- EASO-rapport "Afghanistan Security Situation Update" van mei 2018;
- EASO-rapport "Country Guidance Afghanistan" van juni 2018.

2.1.4. In een aanvullende nota van 19 maart 2019 voegt verzoeker volgende stukken toe:

- het rapport *"Afghanistan: les conditions de sécurité actuelles"* van OSAR van 12 september 2018 (stuk 1);
- het rapport *"Midyear update on the protection of civilians in armed conflict: 1 January to 30 June 2018"* van UNAMA van 15 juli 2018 (stuk 2);
- het rapport *"Deel Veiligheid - quarterly report "* van SIGAR van 30 oktober 2018 (stuk 3).

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Verzoeker slaagt er niet in zijn relaas aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat hij zich in zijn verzoekschrift in wezen beperkt tot het herhalen van zijn verklaringen, het formuleren van loutere beweringen en het minimaliseren en in twijfel trekken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen de omstandige motivering van de bestreden beslissing niet weerlegt noch in een ander daglicht stelt.

Verzoeker herhaalt zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud over hoe en wanneer hij erachter kwam dat zijn oom S. zijn moeder vermoord heeft. Hij voert aan dat zijn familie hem de waarheid niet durfde te vertellen omdat zij onder invloed stonden van S. Dit verweer kan echter niet dienstig worden aanvaard, gelet op de vaststellingen in de bestreden beslissing dat: *"In eerste instantie komt het al weinig aannemelijk over dat u pas recentelijk zou vernomen hebben dat uw moeder na uw geboorte gedood werd door haar broer S., temeer dat dit diezelfde oom S. is waar u tot uw elf jaar bij woonde. Dat u gedurende die periode nooit via hem of andere familieleden zou vernomen hebben dat uw moeder door hem gedood werd komt weinig overtuigend over. Indien uw moeder werkelijk door haar broer S. gedood werd was dit in zijn ogen, en volgens de geldende normen in vele Pashtun-middens, immers een legitieme en eervolle daad en kan men er in zijn ogen van uitgaan dat er geen reden was om dit voor u achter te houden."* Verzoekers verweer dat eermisdaden vaak gepleegd worden voordat de schandelijke informatie publiek raakt betreft een niet-gestaafde bewering die aldus geen afbreuk doet aan bovenstaande motivering en die hoe dan ook geen afdoende verklaring biedt voor de redenen waarom verzoekers familieleden de moord door zijn oom S. op zijn moeder zouden verzwijgen voor verzoeker.

Verzoeker herhaalt verder zijn verklaringen over zijn handelwijze nadat hij op de hoogte werd gebracht van de moord door zijn oom S. op zijn moeder en voert aan dat dit een emotionele en spontane reactie betrof, waarbij hij rechtvaardigheid verwachtte. De Raad merkt echter op dat dit verweer geen afdoende verklaring biedt voor verzoekers risicovolle gedrag in het licht van de machtspositie van zijn oom waarbij de kans op een rechtvaardige bestraffing bijzonder klein is, zoals terecht werd vastgesteld in de bestreden beslissing. Zelfs indien rekening gehouden wordt met het feit dat zijn bezoek aan het districtscentrum, nadat hij werd ingelicht over de moord op zijn moeder, een spontane en emotionele reactie betrof, dient nog te worden opgemerkt dat verzoeker verklaarde dat het districtscentrum hem liet weten dat hij zich na tien dagen andermaal diende aan te melden (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 9), zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker zich gedurende deze tijd zou bezinnen over de slaagkansen en de risico's van de aangifte van de moord door zijn oom. Uit zijn verklaringen blijkt bovendien dat dit het geval was, gezien verzoeker verklaarde dat zijn schoonbroer en neef A. hem waarschuwd voor de risico's die hij nam en hij zelf besepte dat zijn daden geen zin hadden (*Ibid.*, p. 9-10). Verzoekers verweer kan dan ook niet dienstig worden aanvaard.

De Raad is verder van oordeel dat verzoekers verweer in het verzoekschrift geen afbreuk doet aan de vastgestelde tegenstrijdigheid in zijn verklaringen bij aanvang van de procedure en tijdens het persoonlijk onderhoud. Waar verzoeker aanvoert dat zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken verkeerd werden samengevat en dat hij geen kopie verkreeg zodat hij de verkeerde verklaringen niet kon weerleggen, merkt de Raad op dat verzoeker zijn verklaringen wijzigde bij aanvang van het persoonlijk onderhoud (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 2).

De Raad merkt echter op dat de CGVS-vragenlijst vermeldt dat verzoeker verklaarde dat *"Mijn moeder is vermoord door haar broer, S. Ik heb dit aangegeven bij de politie. Hij heeft 25 dagen in de gevangenis gezeten"* (CGVS-vragenlijst, stuk 10, p. 1), terwijl verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde

dat de rechter hem en zijn oom vijftientwintig dagen de tijd had gegeven om een oplossing te vinden voor hun geschil met behulp van de dorpsouderen (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 10). Dergelijke tegenstrijdigheid is dermate frappant dat zij niet te verklaren noch te weerleggen valt door louter te verwijzen naar een verkeerde weergave van verzoekers verklaringen bij aanvang van de procedure. Het betreffen immers kernelementen van verzoekers relaas, waardoor redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker deze elementen correct weergeeft. Waar verzoeker aanvoert dat het interview bij aanvang van de procedure kort is, merkt de Raad op dat verzoeker bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken erop gewezen wordt dat van hem verwacht wordt dat hij kort, maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, verzoeker geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden van bij aanvang van de procedure. Bovendien blijkt uit het administratief dossier wel degelijk dat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken verzoeker in het Dari werd voorgelezen en dat hij vervolgens, waardoor hij zich uitdrukkelijk akkoord verklaard heeft met de inhoud ervan (CGVS-vragenlijst, stuk 10, p. 2). Er valt dan ook niet in te zien hoe de bijstand van een advocaat tijdens het interview afbreuk zou kunnen doen aan deze vaststellingen. De bestreden beslissing oordeelde dus terecht dat de vastgestelde tegenstrijdigheid afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen.

Het argument dat verzoeker niet in de mogelijkheid was om documenten voor te leggen, wordt niet aanvaard. Zijn verweer dat uit zijn verklaringen blijkt dat het districtshoofd en de rechter onder de invloedssfeer van zijn oom staan en daarom geen documenten willen afgeven bij verzoeker betreft een louter blote bewering, die bovendien tegenstrijdig is met zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud, waar hij verklaarde dat *“Wij hebben geen documenten gekregen, het was een beslissing van de volksraad, we zijn niet naar de tweede rechtbank, in beroep gegaan ofzo. Pas dan krijg je documenten van het openbaar ministerie”* (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 4). Verzoeker verklaarde later tijdens het onderhoud, tegenstrijdig met voorgaande verklaring, bovendien dat hij zich enkel tot de rechter wendde omdat hij geen tijd had om bij de ouderlingen te gaan (*Ibid.*, p. 10). Het is hoe dan ook niet geloofwaardig dat verzoeker geen enkel document zou krijgen indien hij zich wendt tot de officiële instanties in Afghanistan. Waar verzoeker nog verwijst naar de hoge graad van corruptie bij Afghaanse documenten, merkt de Raad op dat dit gegeven geen afbreuk doet aan artikel 48/6, § 1, van de Vreemdelingenwet, dat verzoeker duidelijk de verplichting oplegt om alle nodige elementen ter staving van een verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk neer te leggen, en bij gebrek aan stukken een aanvaardbare verklaring hiervoor te geven. Dit is hier niet het geval.

De door verzoeker in zijn verzoekschrift neergelegde documenten kunnen bovendien geen afbreuk doen aan voorgaande vaststellingen. De stamboom van zijn familie en de tijdslijn zijn opgesteld op basis van verzoekers eigen verklaringen en kunnen bovendien enkel zijn verklaringen over zijn familiale- en levensomstandigheden en verblijfplaatsen voor zijn komst naar België bevestigen, hetgeen in bovenstaande *in se* niet wordt betwist. Dergelijke documenten vormen echter geen bewijs van de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten.

De ernst van verzoekers vrees voor vervolging wordt bovendien gerelativeerd door de vaststelling dat verzoeker pas in België een verzoek om internationale bescherming indiende, hoewel hij eerst door verschillende andere landen reisde (DVZ-verklaring, stuk 11, p. 11). Van een verzoeker om internationale bescherming mag nochtans redelijkerwijze worden verwacht dat hij zijn verzoek om internationale bescherming zo snel mogelijk indient. Het feit dat verzoeker de kans had om een verzoek om internationale bescherming in te dienen in een ander land, maar dit heeft nagelaten, vormt dan ook een indicatie dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte, hetgeen als dusdanig de ernst van zijn vrees voor vervolging relativeert. Uit zijn verklaringen blijkt dat hij weloverwogen en voorbereid is vertrokken uit Afghanistan, dagen en dagen te voet en met de auto onderweg is geweest, en via Pakistan, Iran en Turkije en vele lidstaten van de Europese Unie heeft gereisd. Waar verzoeker aanvoert dat dit zou betekenen dat geen enkele andere verzoeker de vluchtelingenstatus zou worden toegekend in België, merkt de Raad op dat elk verzoek om internationale bescherming op de eigen merites wordt beoordeeld, waarbij in de eerste plaats een beoordeling dient te worden gemaakt of de relevante elementen die worden aangevoerd voldoende aannemelijk zijn.

De motivering in de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad:

“De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie is omdat er weinig geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen met betrekking

tot de gebeurtenissen die de aanleiding zouden gevormd hebben voor uw vertrek uit Afghanistan. U legt ook geen bewijsstukken neer die de concrete door u aangehaalde vervolgingsfeiten kunnen staven.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de door u geschetste serie van gebeurtenissen die de directe aanleiding vormden voor uw vlucht uit Afghanistan weinig geloofwaardig zijn. In eerste instantie komt het al weinig aannemelijk over dat u pas recentelijk zou vernomen hebben dat uw moeder na uw geboorte gedood werd door haar broer S., temeer dat dit diezelfde oom S. is waar u tot uw elf jaar bij woonde. Dat u gedurende die periode nooit via hem of andere familieleden zou vernomen hebben dat uw moeder door hem gedood werd komt weinig overtuigend over. Indien uw moeder werkelijk door haar broer S. gedood werd was dit in zijn ogen, en volgens de geldende normen in vele Pashtun-middens, immers een legitieme en eervolle daad en kan men er in zijn ogen van uitgaan dat er geen reden was om dit voor u achter te houden.

Los van deze vaststelling zijn er andere zaken die de geloofwaardigheid van de door u geschilderde gang van zaken ondermijnen. Volgens uw eigen verklaringen bent u sinds uw elf jaar volledig op uzelf aangewezen (CGVS, p. 5) en bent u erin geslaagd om in zeer moeilijke omstandigheden een leven uit te bouwen. Uit de door u geschetste levensloop blijkt dat u een overlever bent, iemand die zijn plan kan trekken en erin geslaagd is een leven voor zichzelf op te bouwen en in uw levensonderhoud te voorzien. U hebt veel levenservaring en u heeft gewoond in Herat, Kaboel, Mazar en Kunduz. Daarom is het ook moeilijk te geloven dat u, tegen beter weten en advies in, uw leven bewust in gevaar zouden hebben gebracht. Het is weinig plausibel, en bij uitbreiding weinig geloofwaardig, dat u zo een groot risico zou nemen met uw leven en dat van uw familie. Zeker gezien uw overlevingsinstinct en capaciteit om een leven op te bouwen. Bovendien bent u gewaarschuwd over het risico dat u zou lopen indien u uw oom S., een actieve Hezb-Islami commandant met een uitgebreid netwerk in de regio, zou aanklagen. Uw schoonbroer en neef A. heeft u volgens uw eigen verklaringen gewaarschuwd voor de risico's die u nam (CGVS, p. 9). Ook gaf u zelf aan dat u beseft dat uw daden geen zin hebben gezien de status van uw oom (CGVS, p. 10). Bovendien is, gezien de Afghaanse maatschappelijke context, het zeer onwaarschijnlijk dat u, los van het statuut of de macht van uw oom, een veroordeling voor de moord op een vrouw van 23 jaar geleden zou verkrijgen. Zelfs in het geval dat u het risico zou nemen om tegen uw oom in te gaan, dan nog moet u geweten hebben dat het nagenoeg onmogelijk zou zijn om voor zo een zaak gerechtigheid te bekomen. Het doden van vrouwen door familieleden voor het niet respecteren van de mening van de familie is een veel voorkomende gebeurtenis in Afghanistan. Dat was nog meer het geval 23 jaar geleden. Het aantal zaken waarbij dit tot een veroordeling heeft geleid van de daders is zeer laag. Het profiel van uw oom en het feit dat dit zo lang geleden gebeurd is maken de kans op een veroordeling nagenoeg onmogelijk. Daarbij komt dat het enige vermoeden dat u tegen uw oom kon aanvoeren een verklaring van uw tante is (CGVS, p. 9-10). U moet geweten hebben welke eventuele risico's u nam voor een nagenoeg onhaalbaar resultaat. Dat u het onder de gegeven omstandigheden aandurfde om alle goeie raad in de wind te slaan en een rechtszaak trachtte in te spannen tegen uw oom, een gekende commandant, komt weinig geloofwaardig over. Bovendien zegt u zelf dat u onmogelijk kunt slagen in uw opzet omdat hij een belangrijke persoon is met veel connecties (CGVS, p.11). Zoals hierboven aangegeven is uw oom in een zodanige positie dat hij vrijwel zeker zou zijn dat hij nooit veroordeeld zou worden. Zijn gedrag ten opzichte van u en de Afghaanse instanties illustreert ook het hierboven uitgelegde feit dat hij in sé zich niets had om zich zorgen over te maken (CGVS p. 9-10). Het is dus voor hem helemaal niet nodig om u het zwijgen op te leggen, want uw pogingen om gerechtigheid te krijgen voor uw moeder zouden geen enkel effect hebben gehad. Daarbij is het moeilijk om de volgens uw verklaring door hem ondernomen acties te rijmen met zijn motivatie. Indien uw oom er werkelijk op uit was om u ten aller koste het zwijgen op te leggen, dan is het zeer onlogisch dat hij u na het bezoek aan het bureau van de rechter zomaar zou laten gaan (CGVS, p. 10). U was aanwezig in zijn regio, waar hij veel invloed heeft, zonder enige vorm van bescherming. Toch zou hij u zomaar laten vertrekken om dan later diezelfde avond toch achter u aan te komen. Deze verklaring raakt kant noch wal. Tenslotte is het duidelijk dat verschillende mensen in uw familie op de hoogte moeten zijn geweest van wat er uw moeder is overkomen, waaronder uw tante. Hij heeft echter nooit geen enkele stap tegen haar ondernomen gedurende haar hele leven. Beide zaken wijzen er opnieuw op dat iemand in de positie van uw oom het niet nodig achtte mensen het zwijgen op te leggen om zijn misdaad (zo hij die al beging) tegen uw moeder te verbergen.

Overigens komt het – indien de zaken zich zouden afgespeeld hebben zoals u ze schetst - ook weinig geloofwaardig over dat u zou hebben geweigerd de in Afghanistan gebruikelijke informele overlegstructuren te gebruiken (CGVS, p.10). In die context zouden de stamoudsten of de ouderlingen zeker een rol te spelen hebben: dergelijke bemiddeling bij de door u aangehaalde problematiek is in Afghanistan, zoals reeds gezegd, heel gewoonlijk.

Het komt ook vreemd en weinig overtuigend over dat u nadrukkelijk stelt tegen beter weten in uw hardnekkige pogingen, om uw oom in de gevangenis te krijgen, te willen verder zetten indien u zou terugkeren naar Afghanistan (CGVS, p.11) terwijl net het feit dat u hier in Europa bent eerder blijk geeft van het omgekeerde. Ook deze vaststelling doet afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Uw geloofwaardigheid wordt tenslotte volledig teniet gedaan door tegenstrijdigheden in uw relaas. In uw initiële verklaring bij DVZ vertelde u dat uw oom 25 dagen in de gevangenis had gezeten ten gevolge van uw klacht (DVZ, vragenlijst CGVS, p. 1) terwijl u bij het CGVS nergens verklaarde dat hij in de gevangenis had gezeten, enkel dat jullie 25 dagen de tijd kregen om onderling tot een oplossing te komen (CGVS, p. 10). Deze verklaringen verschillen in zodanige mate dat het hier niet kan gaan om een vergissing in de vertaling.

Tenslotte is het opmerkelijk dat u geen enkel document kan voorleggen dat de essentie van uw relaas staft. In het geval dat u werkelijk bij het districtshoofd en de rechter bent geweest zou men verwachten dat u op zijn minst iets zou kunnen voorleggen. U claimde echter dat u niets ontvangen zou hebben (CGVS, p. 4). Behalve uw verklaringen dewelke als weinig geloofwaardig kunnen worden bestempeld legt u niets voor om uw verklaringen te ondersteunen als zou uw moeder door uw oom gedood zijn, evenmin legt u bewijsstukken neer waaruit zou kunnen blijken dat u pogingen ondernomen heeft een rechtszaak tegen uw oom in te spannen. De andere voorgelegde documenten steunen enkel uw identiteit en uw claim op uw land in Kunduz, dewelke door het CGVS niet in twijfel worden getrokken.

Dat u ten slotte verklaarde dat u langs tal van Europese landen bent gepasseerd zonder klaarblijkelijk de nood te voelen in één van deze veilige landen asiel aan te vragen, ondermijnt uw vrees voor vervolging verder in belangrijke mate (Verklaring DVZ, vraag 31). Van een asielzoeker die uit vrees voor zijn leven zijn land van herkomst is ontvlucht kan echter worden verwacht dat hij onmiddellijk internationale bescherming aanvraagt in het eerste veilige land waar hij toevlucht zoekt."

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts maakt verzoeker met zijn algemeen, vaag en ongestaafd betoog niet aannemelijk dat hij bij een terugkeer naar de provincie Balkh met socio-economische of humanitaire moeilijkheden riskeert te worden geconfronteerd die een dermate niveau van hardheid bereiken dat zij zouden oplopen tot een mensonterende behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Afghanistan een gewapend conflict is. Dit blijkt genoegzaam uit de UNHCR's "*Eligibility Guidelines for assessing the International protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 30 augustus 2018.

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar de verslechterde veiligheidssituatie in Afghanistan, doch de Raad stelt vast, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, dat het gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt, maar zich afspeelt in bepaalde gebieden.

Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of hij in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

In casu werd in de bestreden beslissing pertinent gemotiveerd waarom verzoekers nood aan internationale bescherming op basis van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet aan de hand van de veiligheidssituatie in de provincie Balkh moet worden beoordeeld. Verzoeker betwist deze motivering niet in zijn verzoekschrift.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet stelt de bestreden beslissing terecht als volgt:

“Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Balkh te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Balkh province van 28 april 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Balkh grotendeels in handen is van de overheid. De provincie is een toevluchtsoord voor families die het geweld in andere provincies ontvluchten. De hoofdplaats van de provincie, Mazar-e Sharif is één van de grootste commerciële en financiële centra van Afghanistan en wordt bestempeld als één van de veiligste steden in Afghanistan. Het gros van de incidenten die er plaatsvinden zijn “non-conflict related”.

Niettegenstaande er tijdens de verslagperiode aanslagen gepleegd werden waarbij ook burgerslachtoffers te betreuren vielen, is het geweld in Mazar-e Sharif hoofdzakelijk doelgericht van aard. Zowel in 2015, als in 2016 vonden er ook enkele aanvallen op "high-profile"doelwitten plaats. De meeste veiligheidsincidenten in de provincie Balkh worden gerapporteerd in het district Chemtal. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn doelgericht van aard, en nemen hoofdzakelijk de vorm aan van IED-explosies en gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en de opstandelingen. De provincie blijkt bovendien een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere noordelijke en noordoostelijke provincies ontvluchten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Balkh actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Net zomin als in Kaboel en in Herat waar u ook geruime tijd woonde. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

De Raad merkt op dat de informatie ter kennis gebracht door de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota deze analyse genoegzaam bevestigt.

Verzoekers betoog kan geen afbreuk doen aan voorgaande vaststellingen. De door verzoeker aan zijn verzoekschrift en zijn aanvullende nota toegevoegde informatie is immers dezelfde en ligt voor het overige in dezelfde lijn als degene waarop voormelde analyse inzake de veiligheidssituatie in de provincie Balkh is gesteund.

Hoewel dit de uitzonderlijke situatie betreft waarbij collectieve elementen een belangrijke rol spelen, moet niettemin het verzoek om internationale bescherming ook systematisch individueel worden onderzocht en dit in verhouding tot de twee andere in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde situaties.

Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde vluchtmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker brengt verder geen enkel concreet element aan.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar de provincie Balkh een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien mei tweeduizend negentien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP